

noget fra kompetent Side. Jeg tillader mig da at spørge, om han betragter mig som kompetent til at stille et Spørgsmaal. Og jeg skal da tillade mig at spørge, hvorledes den ærede Minister stiller sig til Præsteuniformen, om det er noget, der lader sig afskaffe. Saa vidt jeg ved, eksisterer der ikke nogen bestemt Lovregel om Præsteuniformen. Jeg ved ikke af, at man kan pege paa en eller anden Lov og sige: Den handler om, at Præsterne skulle være saaledes og saaledes klædte paa. Derimod er det vel nok sandsynligt, at der eksisterer ministerielle Skrivelser eller kongelige Kundgørelser derom — det kan maaske blive undersøgt i Ministeriet —, og er det saaledes, maa Uniformen vel kunne afskaffes ved en anden ministeriel Skrivelse eller Kundgørelse. Skønt jeg ikke er meget kendt paa Landet, har jeg, efter hvad jeg har hørt, det Indtryk, at Indre Missions Talere, der optræde i almindelig daglig Dragt, øve nok saa stor en Virkning i Menigheden som Præsterne i deres Uniformer. Det viser, at Præsteuniformen ikke er nødvendig for at vække Ærbødighed eller Andagt. En almindelig Missionstaler vækker mangan Gang større Andagt end Præsterne i deres Uniformer.

Jeg skal endvidere i den Forbindelse gøre opmærksom paa den Ejendommelighed, at af alle næringsdrivende er det kun Præsterne, der bære deres Ordensdekorationer, naar de arbejde. Der er det besynderlige, at Præsterne altid i deres Virksomhed møde dekorerede. Vi have ogsaa dekorerede Medlemmer i denne Sal, men jeg kan ikke tænke mig, at nogen af dem vilde møde her til det daglige Arbejde med sine Dekorationer paa. Det vilde være højst besynderligt at se f. Eks. det ærede Medlem fra Ringkøbing møde i denne demokratiske Sal med alle sine Dekorationer paa. Man vilde da ogsaa blive i højeste Grad forbavset, om en Købmand — man har dog dekorerede Købmænd — stod i sin Butik med sine Dekorationer, Fortjenstmedailler osv. paa Brystet og med alt det Stads paa ekspederede Kunderne. Nej, der er kun to Slags næringsdrivende, der bruge at skilte med deres Dekorationer, naar de arbejde. Den ene er Lirekassemændene, som gøre det for at tjene noget mere. Man ser dem altid med denne lille Erindringsmedaille paa Brystet, naar de spille paa deres Positiv. (*N. P. Jensen*: [København's 3die Valgkreds]: Den hører ikke ind under Ordener!) Naa, det mene Lirekassemændene nu. Og den anden Slags

er Præsterne. Naar Præsterne ere i Funktion, møde de dekorerede. Officererne gøre det ikke. Naar Officererne ere i Arbejde, møde de ikke med Dekorationer, det er kun, naar de ere i Galla. Jeg kunde derfor lide at henstille til Kultusministeren, om han ikke kunde henstille til Præsterne at møde lidt mere demokratisk i deres Virksomhed, mindre lægge Vægt paa de Dekorationer og Kors, som de faa af højere jordiske Magter, og noget mere lægge Vægt paa de Kors, som høre de himmelske Magter til.

Naar tidligere dette Forslag var til Behandling, blev det mødt af Regeringen med den Erklæring, at man stod overfor et kongeligt Prærogativ, det var en kgl. Særret, og den kunde og maatte ikke krænkes. Det var ikke, fordi den daværende Regering i sig selv var Modstander af Forslaget, at man ikke vilde fremme det, men det var, fordi man stod overfor en kongelig Særret, som man ikke kunde komme bort fra. Saaledes motiverede sidst den daværende Regeringschef sin Modstand mod Forslaget. Jeg skal da sige dertil, at netop under Ministeriet J. C. Christensen var det højst urigtigt at bruge dette Argument. Det var en stor Uretfærdighed, en Krænkelse af Kongemagten at dække sig bag Kongens Person, naar der var Tale om dette Lovforslag. Og jeg skal da tillade mig at oplæse en Udtalelse derom. Altsaa det, Regeringen vilde hævde, var, at Kongemagten udsaa de Mænd i Landet, som skulde dekoreres, enten med en Titel eller med Dekoration, at Kongemagten havde sin Opmærksomhed henvendt paa fortjenstfulde Mænd, og at man ikke maatte begrænse Kongemagten i at virke paa denne Maade. Men i Marts Maaned 1908 er der en højstaaende Embedsmand, som i „Aarhus Stiftstidende“ udtaler sig om denne Sag. Jeg gør opmærksom paa, at det er et Højreblad, og at det er en højstaaende Embedsmand, som ifølge Bladet derom siger, hvad jeg nu med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse. Han siger: „Ordner og andre Udnævnelser gaa ikke nu som tidligere gennem de lokale Autoriteter. Disse have hverken med Indstillingen eller med Udnævnelserne at gøre. Den Slags foregaaer nu dels direkte og dels ved et Mellemed, der i denne Forbindelse er Autoriteterne ganske uvedkommende“.

Ved at disse Udnævnelser foregaaer direkte, skal vel forstaas, at naar f. Eks. en Haandværkerforening ønsker sin Formand dekoreret, gaar det direkte til Ministeren.